

Arrest

nr. 188 030 van 6 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 24 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 mei 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. BUYTAERT en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen in 2016 en heeft zich vluchteling verklaard op 7 april 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 14 april 2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 26 april 2017.

1.3. Op 5 mei 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 9 mei 2017 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Mongool afkomstig uit Tuv Aimagh. Op zeer jonge leeftijd overleden uw ouders en werd u opgenomen in een gezin. Toen u ongeveer 12 jaar oud was werd uw pleegvader veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar. Tijdens het verblijf van uw pleegvader in de gevangenis moest u de school verlaten en de huishoudelijke taken van uw pleegvader overnemen. Toen uw pleegvader uit de gevangenis werd ontslagen mocht u niet opnieuw naar school gaan en werd u verplicht om verder in het huishouden te helpen. Daarenboven was uw pleegvader meer beginnen te drinken waardoor hij agressiever werd. U onderhield ondertussen nog contacten met B.(...), de bewaarder van uw vroegere school. Aan hem vertelde u dat u het thuis niet gemakkelijk had en verplicht werd daar te werken. B.(...) vertelde u dat hij bereid was om u te helpen. Op 5 februari 2014 vluchtte u uit het ouderlijk huis en vluchtte naar Ulaan Bataar, waar u met B.(...) had afgesproken. U werd tewerkgesteld in de bouw om geld te verdienen waarmee u Mongolië zou kunnen verlaten. Na een maand in Ulaan Bataar vernam u van B.(...) dat uw pleegouders u zochten en dat ze een klacht bij de politie hadden ingediend waarin u werd beschuldigd een antieke tabaksdoos te hebben gestolen en dat ze u zochten. Desalniettemin bleef u in Ulaan Bataar in de bouw werken om geld te verdienen. In mei 2016 vertrok u uit Mongolië en reisde naar Europa. Dezelfde maand kwam u in Frankrijk aan, waar u ongeveer een jaar verbleef. U verklaarde begin april 2017 naar België te zijn gereisd en vroeg hier op 7 april 2017 asiel aan. U legt geen enkel document neer om uw identiteit en asielrelaas te staven.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Mongolië diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging en dat u bij een eventuele terugkeer naar Mongolië alsnog dergelijk bedoelde vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de Wet over de Subsidiare Bescherming zou lopen.

In eerste instantie dient te worden opgemerkt dat u geen enkel document kunt voorleggen dat uw nationaliteit en identiteit kan staven. Nochtans is het bewijzen van de identiteit een essentieel element in procedures, zo ook in de asielprocedure. Het is immers noodzakelijk dat de asielzoeker alles in het werk stelt om op zijn minst zijn identiteit aan te tonen of een afdoende verklaring te geven waarom hij daartoe niet in staat is. Uw opeenvolgende verklaringen waarom u nog steeds geen identiteitsdocumenten kunt voorleggen zijn niet overtuigend. Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u geen identiteitsdocumenten in Mongolië had maar misschien wel beschikte over een geboorteakte (zie vragenlijst DVZ, p. 8). Voor het Commissariaat-generaal daarentegen verklaarde u uitdrukkelijk dat u wel een geboorteakte had en dat u met uw pleegvader bent meegegaan om een identiteitskaart aan te vragen en te ontvangen (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). U gevraagd waarom u uw identiteitskaart niet kon voorleggen antwoordde u dat de identiteitskaart niet aan u werd gegeven maar wel bewaard werd in een afgesloten kast (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Daar u uw identiteitskaart blijkbaar niet in uw bezit had is het überhaupt ook onduidelijk waarom een identiteitskaart voor u werd aangevraagd. Een identiteitskaart is normaliter een document waarmee een burger door zijn overheid kan worden geïdentificeerd. Logischerwijze kan worden aangenomen dat men dan ook deze identiteitskaart op zak heeft en dat het geen zin heeft om een identiteitskaart aan te vragen en vervolgens in een kast te laten liggen. Ook is het bevreemdend te noemen dat u meer dan een jaar in Ulaan Bataar verbleef en werkte zonder in het bezit te zijn van enig identiteitsdocument. Uit wat voorafgaat kan worden besloten dat u bewust geen zicht wenst te geven op uw ware identiteit, wat dan ook kan worden beschouwd als een gebrek aan medewerking waaraan elke asielzoeker gehouden is.

Verder kan nog worden opgemerkt dat uw opeenvolgende verklaringen ook niet eensluidend zijn. Zo beweerde u tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat werd afgenomen op 7 april 2017 dat u in Mongolië samen met uw broer leefde en dat u door hem werd mishandeld (zie gehoorverslag DVZ, 7/4/2017). In het later verslag van DVZ en tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal stelde u echter dat u werd mishandeld door uw pleegouders. Wanneer u met deze discrepantie werd geconfronteerd stelde u dat u uw pleegvader soms wel als een oom beschouwde (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). U geconfronteerd dat een oom toch wel niet hetzelfde is als een broer kon u enkel zeggen dat jullie ook mensen die geen familie zijn zo noemen. Het Commissariaat-generaal erkent dat in de Aziatische context vreemden ook wel broer kunnen worden genoemd, doch dit gebeurt dan eerder ten aanzien van personen waarmee men eerder een vriendschappelijke en vertrouwensrelatie heeft. Bovendien verklaart dit niet waarom u dezelfde persoon één keer omschrijft als "broer" om hem een andere keer als "oom" te omschrijven. Dat u bovendien zich uw pleegvader die u uitbuitte en

mishandelde dan ook herinnert als een broer of oom is op zijn minst eigenaardig te noemen . De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt dan ook in ernstige mate ondermijnd.

Dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u uit Mongolië diende te vertrekken omdat u bevreesd was voor uw pleegouders wordt verder versterkt door uw verklaring dat u nog meer dan een jaar in Ulaan Bataar bleef wonen en werken alvorens naar het buitenland te vertrekken. Indien u oprecht een vrees koesterde voor uw pleegouders kan worden verondersteld dat u probeert zo vlug mogelijk het land probeert te verlaten of toch op zijn minst zou gaan onderduiken. Het feit dat u in het openbaar werkte en leefde in Ulaan Bataar (zo liet u bv. een tatoeage zetten) valt moeilijk te rijmen met het gedrag van iemand die beweert zijn land van herkomst te hebben verlaten uit vrees voor zijn leven. Bovendien repte u voor de Dienst Vreemdelingenzaken in tegenstelling met wat u voor het Commissariaat-generaal beweerde met geen woord over de klacht die uw pleegouders bij de politie hadden ingediend wegens de diefstal van een tabakspot (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Daar deze klacht een essentieel element is in het geheel van uw asielrelaas , is het onbegrijpelijk dat u daarover geen melding maakt. Verder is het opvallend dat u niets weet te vertellen over de gevolgen van de klacht die uw pleegouders zouden hebben ingediend. Ofschoon u, nadat u had vernomen van het bestaan van die klacht, nog geruime tijd in Ulaan Bataar verbleef, kunt u niet vertellen of er een arrestatiebevel tegen u werd opgesteld (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). De geloofwaardigheid van dat gedeelte van uw asielrelaas komt dan ook in het gedrang.

Voorts dient nog te worden opgemerkt dat uw asielaanvraag laattijdig is. Pas nadat u werd opgepakt, toen u werd betrapt op zwartwerk en naar het Centrum voor Illegalen in Steenokkerzeel werd overgebracht, vroeg u in België asiel aan. Nochtans kan van een asielzoeker worden verwacht dat hij onmiddellijk internationale bescherming aanvraagt bij aankomst in een land waar de mogelijkheid bestaat om asiel aan te vragen. U heeft dit echter niet gedaan. Ook verklaarde u dat u gedurende lange tijd in Frankrijk heeft gewoond (zie gehoorverslag CGVS, p. 8) Nochtans heeft u in Frankrijk nooit asiel aangevraagd. Uw verklaring dat u geen asiel aanvroeg in Frankrijk omdat er gezegd wordt dat asielzoekers daar geen kans krijgen, is niet afdoende en ondermijnt de ernst van uw ingeroepen vrees. U gevraagd waarom u pas nadat u door de Belgische autoriteiten werd opgepakt in België asiel aanvroeg, antwoordde u dat u nog maar een week in België was (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Dit komt niet overeen met uw eerste verklaring die u voor de Dienst Vreemdelingenzaken aflegde en waar u stelde dat u reeds een jaar in België verbleef (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Na confrontatie stelde u dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken niet België bedoelde maar wel Europa (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Deze uitleg kan echter niet overtuigen daar in het administratief dossier informatie van de Dienst Vreemdelingenzaken is te vinden dat u reeds in 2016 door de politie werd gecontroleerd en betrapt werd op zwartwerk. Wanneer u met die informatie werd geconfronteerd diende u dan ook toe te geven al langer in België aanwezig te zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Uit wat voorafgaat kan worden besloten dat u ruimschoots de kans had om eerder in België asiel aan te vragen.

In de hypothese dat er nog enig geloof kan worden gehecht aan uw precaire familiale situatie, dient nog te worden opgemerkt dat u geen enkele inspanning heeft geleverd om een redelijke bescherming bij de autoriteiten aan te vragen, terwijl u ook niet aannemelijk heeft gemaakt waarom de Mongoolse autoriteiten u een redelijke bescherming tegen uw familie zouden ontzeggen. U beweerde dat uw familie geen bijzondere rol speelde binnen de Mongoolse samenleving, meer nog uw pleegvader zou zelfs enkel jaren in de gevangenis hebben doorgebracht wegens diefstal (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). U gevraagd waarom u geen beroep zou kunnen doen op de Mongoolse autoriteiten gaf u eerder ontwijkende antwoorden, namelijk dat u daaraan niet heeft gedacht en bevreesd was te worden vermoord indien u naar de autoriteiten zou stappen. U gevraagd of de autoriteiten u eventueel tegen uw schoonouders konden beschermen antwoordde u dat u dat niet weet en op de vraag of u een advocaat heeft geraadpleegd antwoordde u dat u niet wist wat een advocaat zou kunnen doen (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij, alvorens zijn land van herkomst te verlaten, de nodige inspanningen levert om na te gaan of hij een redelijke bescherming kan krijgen of een afdoende verklaring te geven dat het in uw hoofde onmogelijk is om dergelijke bescherming te krijgen.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 27 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur, geeft verzoeker vooreerst een uitgebreide theoretische uiteenzetting omtrent de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, artikel 3 EVRM, artikel 27 van voormeld Koninklijk Besluit van 11 juli 2013, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het verbod van willekeur, het begrip "gegronde vrees voor vervolging", de bewijslast, het voordeel van de twijfel, de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de samenwerkingsplicht in hoofde van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Vervolgens betwist hij de motieven van de bestreden beslissing, waarbij hij zijn grieven formuleert als volgt: "(...) Verzoeker bekritiseert verder de bestreden beslissing omwille van volgende redenen:

- Verzoeker heeft een ernstige vrees voor vervolging in Mongolië. Hij wordt immers door zijn pleegouders beschuldigd van diefstal die bij de Mongoolse autoriteiten een klacht daaromtrent hebben neergelegd. Bovendien is zijn stiefvader een gewelddadig man die reeds in het verleden in de gevangenis heeft gezeten.
- Er is geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker verward en ernstig getraumatiseerd is door wat er gebeurd is. Verzoeker merkt op dat hij de werkelijke gebeurtenissen heeft verteld, maar dat hij niet van alles en van elk detail op de hoogte kan zijn. Hij stelt dat hij in de mate van het mogelijke geantwoord heeft op de vragen die hem werden gesteld, maar meent dat hij uiteraard niet alles wist en ook niet alles kon weten. Tevens voert verzoeker aan dat van hem niet kan worden verwacht dat hij alle elementen die hij aanvoert, bewijst. Hij benadrukt tenslotte dat het een essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden. Derhalve hekelt verzoeker het feit dat het CGVS sommige van zijn verklaringen zomaar éézijdig afwijst als zijnde ongeloofwaardig. Bovendien wijst verzoeker erop dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met verzoekers heel jonge leeftijd en noch met het feit dat hij een zeer beperkte scholingsgraad heeft;
- zelfs al is er geen absolute zekerheid dat verzoeker zou worden vervolgd – quod non -, op zijn minst blijkt uit de informatie die verzoeker aangeeft dat er een redelijke kans bestaat dat hij zal worden vervolgd en moet op zijn minst worden vastgesteld dat het asielrelaas gebeurd zou kunnen zijn ;
- het CGVS had alle beschikbare middelen kunnen aanwenden om andere nodige bewijzen te verzamelen, uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS die inspanning niet heeft geleverd ;
- Dat verzoeker niet over een identiteitskaart beschikt doet geen afbreuk aan zijn asielrelaas en doet evenmin afbreuk aan de identiteit van verzoeker als jonge Mongoolse man. Bovendien moet in dit verband eveneens rekening gehouden worden met de heel jonge leeftijd van verzoeker en met zijn beperkte scholingsgraad waardoor hij niet in staat is of er in ieder geval niet van hem kan worden verwacht dat hij op de hoogte is van de administratieve aangelegenheden en mogelijke documenten die zijn pleegouders over hem zouden bijhouden;
- Wat betreft mogelijke tegenstrijdigheden tussen het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het gehoor bij het CGVS dient vooreerst te worden opgemerkt dat het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken een interview is dat erop gericht is om een algemeen beeld te scheppen over de asielzoeker en diens problematiek zonder dat er daarover in detail wordt getreden en alle gegevens uitvoerig kunnen worden uiteengezet, hetgeen de rol is die is weggelegd voor het CGVS waarbij verzoeker tijdens het CGVS gehoor de kans krijgt om bepaalde zaken te verduidelijken, uit te klaren en te specificeren. Dat er overigens bepaalde cultuurverschillen zijn over hoe men iemand noemt in een Aziatische context doet evenmin afbreuk aan het gegeven dat verzoeker weldegelijk werd mishandeld in Mongolië en hij weldegelijk door zijn pleegouders wordt beschuldigd van diefstal waarvoor klacht is neergelegd bij de Mongoolse autoriteiten;
- Dat verzoeker nog in Mongolië is gebleven valt te verklaren door het feit dat hij niet over de nodige middelen beschikte om te vluchten. Evenmin kan er verzoeker worden verweten dat hij niet op de

hoogte was van een arrestatiebevel tegen hem nu hij moeilijk zelf zich kon gaan bevragen bij de Mongoolse politie of dit al dan niet het geval is;

- Dat verzoeker zijn asielaanvraag laattijdig zou zijn kan evenmin tegen hem worden weerhouden en doet geen afbreuk aan de vrees die hij koestert in geval van terugkeer naar Mongolië. Immers wat belangrijk is in het relaas van verzoeker is dat hij Mongolië ontvlucht is omwille van de door hem uiteengezette vrees aldaar. Dat hij niet onmiddellijk asiel heeft aangevraagd kan hem dan ook niet worden verweten nu hij niet voldoende op de hoogte was en/of werd gebracht van de mogelijkheid tot het indienen van een asielaanvraag en de administratieve aangelegenheden dienaangaande. Ook in dit verband is er geen rekening gehouden met verzoekers heel jonge leeftijd en beperkte scholingsgraad;

- Dat verzoeker niet naar de autoriteiten of naar een advocaat is gegaan kan hem evenmin worden verweten nu het duidelijk is dat hij onderwerp is van een strafrechtelijke vervolging omwille van diefstal en bovendien angst heeft om te worden mishandeld of te worden vermoord. Bovendien kan er van iemand met een heel jonge leeftijd als verzoeker en diens beperkte scholingsgraad niet worden verwacht dat hij een advocaat zou raadplegen of van een dergelijke mogelijkheid op de hoogte zou kunnen zijn. Een dergelijke redenering van CGVS getuigt van weinig inlevingsvermogen in verzoekers geval;

- Er is geen rekening gehouden met de omstandigheden waarin verzoeker zal terechtkomen indien hij als afgewezen asielzoeker naar terug in Mongolië terechtkomt.

Bijgevolg is de bestreden beslissing niet van die aard dat de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op motieven steunt waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. De motivering van de bestreden beslissing is derhalve niet deugdzzaam.

Uit het voorgaande blijkt dat het CGVS dus tenminste onvoldoende onderzoek gevoerd heeft naar de concrete mogelijkheid voor verzoeker om zich te hervestigen in Mongolië."

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij geen enkel document kan voorleggen dat zijn nationaliteit en identiteit kan staven en zijn opeenvolgende verklaringen waarom hij geen identiteitsdocumenten kan voorleggen niet overtuigend zijn, zoals wordt toegelicht, (ii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over door wie hij werd mishandeld, (iii) het feit dat hij nog meer dan een jaar in Ulaan Bataar bleef wonen en werken alvorens naar het buitenland te vertrekken moeilijk te rijmen valt met het gedrag van iemand die beweert zijn land van herkomst te hebben verlaten uit vrees voor zijn leven, (iv) hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over de klacht die zijn pleegouders bij de politie hadden ingediend wegens de diefstal van een tabakspot en hij niets weet te vertellen over de gevolgen van deze klacht, (v) zijn asielaanvraag laattijdig is, (vi) hij – in de hypothese dat er nog enig geloof kan worden gehecht aan zijn precare familiale situatie – geen enkele inspanning heeft geleverd om een redelijke bescherming bij de autoriteiten aan te vragen, terwijl hij ook niet aannemelijk heeft gemaakt waarom de Mongoolse autoriteiten hem een redelijke bescherming tegen zijn familie zouden onzeggen en (vii) hij geen elementen aanbrengt waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 5 mei 2017, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe

om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.3.1. Immers, waar verzoeker de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen tracht te ontkrachten, stellende dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hij verward en ernstig getraumatiseerd is door wat er gebeurd is en dat evenmin rekening werd gehouden met zijn heel jonge leeftijd, noch met het feit dat hij een zeer beperkte scholingsgraad heeft, slaagt hij er allerm minst niet in te overtuigen. De Raad benadrukt te dezen dat de beslissing van een persoon om zijn land van herkomst te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is dat hij normaliter bij machte moet zijn desbetreffend een juist, precies en waarheidsgetrouw verhaal te vertellen. Ook van een jongeman die beweert een beperkte scholing te hebben genoten kan worden verwacht dat hij in iedere fase van het onderzoek nauwkeurige, duidelijke verklaringen kan afleggen over de gebeurtenissen die hij heeft meegemaakt en die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. De Raad merkt nog op dat verzoeker geen identiteitsdocumenten neerlegt zodat en aldus evenmin over zijn "jonge" leeftijd uitsluitel biedt. Hoe dan ook zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing, slaagt verzoeker er niet in de door hem voorgehouden feiten geloofwaardig voor te stellen terwijl hij hierover langdurig werd gehoord. Daargelaten verzoekers blote beweringen dienaangaande, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan overigens op generlei wijze blijken dat traumatische ervaringen hem zouden verhinderd hebben om de waarheid te vertellen en doorheen de administratieve procedure duidelijke, correcte, eensluidende en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Uit de lezing van zowel de vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingen zaken als het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt immers dat de gehoren op normale wijze hebben plaatsgevonden. Verzoeker brengt bovendien geen medisch attest bij waaruit kan blijken dat zijn cognitieve en mentale functies dermate ernstig verstoord zouden zijn waardoor hij niet in staat zou zijn geweest om de essentie van zijn asielrelaas op een duidelijke, volwaardige en geloofwaardige manier uiteen te zetten. Dit klemte te meer nu verzoeker wel in staat was om vrijwillig uit Mongolië te reizen en jarenlang illegaal aan het werk te blijven in Frankrijk en België, wat toch een zekere doortastendheid veronderstelt. Uit niets blijkt aldus dat verzoeker tijdens het uiteenzetten van zijn asielmotieven op de Dienst Vreemdelingen zaken of op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in staat zou zijn geweest om correcte, volledige en coherente verklaringen af te leggen. Er kan overigens niet worden ingezien op welke wijze manifest tegenstrijdige verklaringen over (1) het feit of hij in Mongolië al dan niet beschikte over identiteitsdocumenten en (2) door wie – zijn broer dan wel zijn pleegouders – hij in Mongolië beweerdelijk werd mishandeld, zouden kunnen worden verklaard door verwardheid of zouden kunnen worden toegeschreven aan verzoekers leeftijd of scholingsgraad. Het is de Raad evenmin duidelijk op welke wijze verzoeker deze tegenstrijdigheden meent te kunnen verklaren door erop te wijzen dat *"het gehoor bij de Dienst Vreemdelingen zaken een interview is dat erop gericht is om een algemeen beeld te scheppen over de asielzoeker en diens problematiek zonder dat er daarover in detail wordt getreden en alle gegevens uitvoerig kunnen worden uiteengezet, hetgeen de rol is die is weggelegd voor het CGVS waarbij verzoeker tijdens het CGVS gehoor de kans krijgt om bepaalde zaken te verduidelijken, uit te klaren en te specificeren."* Verzoekers flagrant afwijkende verklaringen kunnen immers bezwaarlijk als verduidelijkingen worden beschouwd. Integendeel inzake zijn identiteitsdocumenten stelt verzoeker ter terechtzitting dat deze zich in Frankrijk bevinden bij zijn vrienden. De pertinente en draagkrachtige motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.2. De geloofwaardigheid van verzoekers relaas wordt verder onderuit gehaald door de vaststelling dat hij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingen zaken onvermeld liet dat zijn pleegouders een klacht tegen hem hebben ingediend wegens de diefstal van een tabakspot. De Raad benadrukt dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingen zaken de kans kreeg om al zijn asielmotieven kort uiteen te zetten. Bovendien werd aan verzoeker op het einde van het interview de mogelijkheid geboden om bijkomende opmerkingen te geven en werd hem uitdrukkelijk gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen (administratief dossier, stuk 6, vraag 3.5. en 3.7.). Verzoeker maakte evenwel op geen enkel ogenblik melding van de klacht die tegen hem zou zijn ingediend. Niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoering of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan wel redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij een

dermate essentieel element in zijn relaas bij aanvang van de asielprocedure spontaan zou vermelden zo dit op enige waarheid zouden berusten. Verzoeker geeft ook in het verzoekschrift geen aanvaardbare verklaring voor het niet vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken van een dergelijk cruciaal element in zijn relaas zodat deze omissies de waarachtigheid ervan op de helling zet.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat verzoeker bovendien niets weet te vertellen over de gevolgen van de klacht die zijn pleegouders tegen hem zouden hebben ingediend en hij niet kan vertellen of er een arrestatiebevel tegen hem werd opgesteld. Verzoeker werpt op dat hij zich hieromtrent toch moeilijk zelf bij de Mongoolse politie kon gaan bevragen, waarmee hij zijn gebrek aan initiatief om informatie te vergaren over de evolutie van zijn beweerde problemen echter allerminst kan vergoelijken. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn vriend en dorpsgenoot B., die hem ook heeft geholpen om in Ulaan Bataar werk te vinden, regelmatig terugkeerde naar Tuv Aimagh en alzo had vernomen dat verzoekers pleegouders hem zochten en dat zij klacht tegen hem hadden ingediend bij de politie waarin hij ervan werd beschuldigd een dure tabaksdoos te hebben gestolen (administratief dossier, stuk 4, gehoor CGVS, p. 5-7). Aangezien verzoeker enkel via derden hoorde van deze diefstal kan minstens verwacht worden dat hij de echtheid van deze klacht nagaat en al zeker indien hij meent hiervoor zijn land te moeten ontvluchten. Er kan dan ook redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoeker via B. op de hoogte kon blijven van de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Zijn onwetendheid wijst naar het oordeel van de Raad dan ook op een desinteresse die onverenigbaar is met de ernst van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging en die verder afbreuk doet aan de oprechtheid van zijn asielrelaas. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen.

Dat verzoeker zich duidelijk geen zorgen maakte over de eventuele gevolgen van de tegen hem ingediende klacht blijkt bovendien uit het feit dat hij, nadat hij had vernomen dat zijn pleegouders naar de politie gingen, nog anderhalf jaar tot een jaar in Ulaan Bataar is blijven wonen en werken (administratief dossier, stuk 4, gehoor CGVS, p. 6). Met het louter herhalen van zijn eerdere verklaring dat hij niet eerder over de middelen beschikte om te vluchten slaagt hij er niet in afbreuk te doen aan de vaststellingen en overwegingen waar in de bestreden beslissing terecht wordt overwogen als volgt: *“Dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u uit Mongolië diende te vertrekken omdat u bevreesd was voor uw pleegouders wordt verder versterkt door uw verklaring dat u nog meer dan een jaar in Ulaan Bataar bleef wonen en werken alvorens naar het buitenland te vertrekken. Indien u oprecht een vrees koesterde voor uw pleegouders kan worden verondersteld dat u probeert zo vlug mogelijk het land probeert te verlaten of toch op zijn minst zou gaan onderduiken. Het feit dat u in het openbaar werkte en leefde in Ulaan Bataar (zo liet u bv. een tatoeage zetten) valt moeilijk te rijmen met het gedrag van iemand die beweert zijn land van herkomst te hebben verlaten uit vrees voor zijn leven”* of meent gerechtelijk vervolgd te zijn.

2.3.3. Voorts wijst de commissaris-generaal er terecht op dat verzoekers houding niet in overeenstemming kan worden gebracht of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming: *“(…) Voorts dient nog te worden opgemerkt dat uw asielaanvraag laatsttijdig is. Pas nadat u werd opgepakt, toen u werd betrapt op zwartwerk en naar het Centrum voor Illegalen in Steenokkerzeel werd overgebracht, vroeg u in België asiel aan. Nochtans kan van een asielzoeker worden verwacht dat hij onmiddellijk internationale bescherming aanvraagt bij aankomst in een land waar de mogelijkheid bestaat om asiel aan te vragen. U heeft dit echter niet gedaan. Ook verklaarde u dat u gedurende lange tijd in Frankrijk heeft gewoond (zie gehoorverslag CGVS, p. 8) Nochtans heeft u in Frankrijk nooit asiel aangevraagd. Uw verklaring dat u geen asiel aanvroeg in Frankrijk omdat er gezegd wordt dat asielzoekers daar geen kans krijgen, is niet afdoende en ondermijnt de ernst van uw ingeroepen vrees. U gevraagd waarom u pas nadat u door de Belgische autoriteiten werd opgepakt in België asiel aanvroeg, antwoordde u dat u nog maar een week in België was (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Dit komt niet overeen met uw eerste verklaring die u voor de Dienst Vreemdelingenzaken aflegde en waar u stelde dat u reeds een jaar in België verbleef (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Na confrontatie stelde u dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken niet België bedoelde maar wel Europa (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Deze uitleg kan echter niet overtuigen daar in het administratief dossier informatie van de Dienst Vreemdelingenzaken is te vinden dat u reeds in 2016 door de politie werd gecontroleerd en betrapt werd op zwartwerk. Wanneer u met die informatie werd geconfronteerd diende u dan ook toe te geven al langer in België aanwezig te zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Uit wat voorafgaat kan worden besloten dat u ruimschoots de kans had om eerder in België asiel aan te vragen.”* Verzoeker geeft in voorliggend verzoekschrift geen valabele uitleg waarom hij al die tijd heeft nagelaten om minstens een

poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de vrees die hem noopte zijn land van herkomst te verlaten, dan wel die hem verhindert ernaar terug te keren. Hij kan immers bezwaarlijk ernstig voorhouden dat hij niet onmiddellijk asiel heeft aangevraagd omdat hij niet voldoende op de hoogte was en/of werd gebracht van de mogelijkheid tot het indienen van een asielaanvraag en van de administratieve aangelegenheden dienaangaande daar uit zijn verklaringen duidelijk blijkt dat hij speciaal naar België is gekomen om hier een asielaanvraag in te dienen: **“Is er een specifieke reden waarom u precies in België een asielaanvraag wil indienen? Ik ben eerst in Frankrijk aangekomen, maar ben daar een tijdje illegaal verbleven zonder asiel aan te vragen of vingerafdrukken af te leveren. Ik heb ik Lille (Frankrijk) een man genaamd S.(...) S.(...) (Mongoolse afkomst) die in België woont (heeft verblijfsdocumenten voor België) leren kennen die mij zei dat het in België beter was en daarom ben ik samen met hem naar België gekomen met de auto (lift gekregen van een kennis van S.(...)). Hoe heeft u deze persoon leren kennen? Ik heb hem op straat leren kennen. Hij was mindervalide en ik heb hem aangesproken en hem mijn situatie uitgelegd. Ik vertelde hem dat ik ergens asiel wou aanvragen, maar wist niet goed hoe of waar is dit moest doen. Daarom heeft hij mij gezegd dat ik dit in België kon doen.”** (administratief dossier, stuk 6, verklaring DVZ, vraag 27) en **“Heeft u asiel aangevraagd in Frankrijk? neen Waarom niet? er wordt gezegd dat asielzoekers daar geen kans krijgen Waarom daar dan zolang gebleven? ik kon daar werken en ik verbleef daar Waarom uiteindelijk naar België gekomen. In Frankrijk leerde ik een Mongool kennen en met hem naar België gekomen Waarom naar België? s.(...) is een mindere validen hij woont hier in België en hij zei dat ik in België asiel kon aanvragen en vroeg met hem mee te gaan naar België”** (administratief dossier, stuk 4, gehoor CGVS, p. 8). Verzoeker was aldus zowel in Frankrijk als in België degelijk op de hoogte van de mogelijkheid tot het indienen van een asielaanvraag en hij had bovendien de hulp van S., die over een verblijfsstatus in België beschikt, kunnen inroepen om hem hierbij te begeleiden zodat hij zich ook hier niet kan beroepen op zijn jonge leeftijd en beperkte scholingsgraad om zijn nalaten te vergoelijken. Dat verzoeker aldus dermate lang wachtte om zich vluchteling te verklaren, en dit terwijl zijn verblijf uiterst precair was, toont dan ook aan dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en zoals hijzelf stelt, liever geen asiel indiende in Frankrijk omdat zijn slaagkansen er niet goed waren. Verzoekers gedrag vormt immers een contra-indicatie voor de ernst van door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming en kan bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling doet verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees.

2.3.4. Met de argumentatie *“Dat verzoeker niet naar de autoriteiten of naar een advocaat is gegaan kan hem evenmin worden verweten nu het duidelijk is dat hij onderwerp is van een strafrechtelijke vervolging omwille van diefstal en bovendien angst heeft om te worden mishandeld of te worden vermoord. Bovendien kan er van iemand met een heel jonge leeftijd als verzoeker en diens beperkte scholingsgraad niet worden verwacht dat hij een advocaat zou raadplegen of van een dergelijke mogelijkheid op de hoogte zou kunnen zijn. Een dergelijke redenering van CGVS getuigt van weinig inlevingsvermogen in verzoekers geval;”* slaagt verzoeker er bovendien niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen en overwegingen waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet *“In de hypothese dat er nog enig geloof kan worden gehecht aan uw precaire familiale situatie, dient nog te worden opgemerkt dat u geen enkele inspanning heeft geleverd om een redelijke bescherming bij de autoriteiten aan te vragen, terwijl u ook niet aannemelijk heeft gemaakt waarom de Mongoolse autoriteiten u een redelijke bescherming tegen uw familie zouden ontfangen. U beweerde dat uw familie geen bijzondere rol speelde binnen de Mongoolse samenleving, meer nog uw pleegvader zou zelfs enkel jaren in de gevangenis hebben doorgebracht wegens diefstal (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). U gevraagd waarom u geen beroep zou kunnen doen op de Mongoolse autoriteiten gaf u eerder ontwijkende antwoorden, namelijk dat u daaraan niet heeft gedacht en bevreesd was te worden vermoord indien u naar de autoriteiten zou stappen. U gevraagd of de autoriteiten u eventueel tegen uw schoonouders konden beschermen antwoordde u dat u dat niet weet en op de vraag of u een advocaat heeft geraadpleegd antwoordde u dat u niet wist wat een advocaat zou kunnen doen (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij, alvorens zijn land van herkomst te verlaten, de nodige inspanningen levert om na te gaan of hij een redelijke bescherming kan krijgen of een afdoende verklaring te geven dat het in uw hoofde onmogelijk is om dergelijke bescherming te krijgen.”*

2.3.5. In zoverre verzoeker nog opwerpt dat geen rekening werd gehouden met de omstandigheden waarin hij zal terecht komen indien hij als afgewezen asielzoeker naar Mongolië zal terugkeren, dient te worden opgemerkt dat verzoeker doorheen zijn verklaringen geen dergelijke vrees kenbaar heeft gemaakt en hij ook in voorliggend verzoekschrift geen concrete elementen bijbrengt waaruit zou kunnen

blijken dat hij in geval van terugkeer naar Mongolië problemen zou kennen omwille van het loutere feit dat hij asiel heeft aangevraagd en/of in het buitenland heeft verbleven. De behandeling van een asielaanvraag geschiedt bovendien in alle vertrouwen zodat niet kan worden ingezien hoe de Mongoolse autoriteiten *überhaupt* op de hoogte zouden zijn van verzoekers asielaanvraag in België.

2.3.6. Voor het overige blijft verzoeker in wezen slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.7. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielaanvraag. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend worden weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, *quod non in casu* zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Waar verzoeker er onder verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012, *M.M. tegen Ierland C-277/11*, op wijst dat het Commissariaat-generaal een actieve samenwerkingsplicht heeft, herhaalt de Raad dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) geen synoniem van "gedeelte bewijslast" is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de asielzoeker rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid Kwalificatierichtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de asielzoeker is gelegd. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de asielzoeker om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn asielaanvraag spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn asielaanvraag aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten. Zo verzoeker nog verwijst naar het arrest *Singh et autres c. Belgique* van 2 oktober 2012 van het EHRM, waarin België veroordeeld werd in een zaak van Sikhs die als afgewezen asielzoekers naar Moskou dreigden te worden teruggestuurd, merkt de Raad op dat dit arrest er enkel op wijst dat de nationale asielinstanties, wanneer er twijfels bestaan omtrent de

voorgehouden nationaliteit en verblijfplaatsen van een asielzoeker en deze asielzoeker vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst. Verzoeker gaat er na een selectieve lezing van voormeld arrest echter aan voorbij dat zijn asielaanvraag niet werd afgewezen omwille van twijfels omtrent diens voorgehouden nationaliteit en verblijfplaats, doch wel omdat de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten ongeloofwaardig werden bevonden.

Waar verzoeker voorts opwerpt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen alle beschikbare middelen had kunnen aanwenden om de nodige bewijzen te verzamelen, doch uit de bestreden beslissing blijkt dat het Commissariaat-generaal die inspanning niet heeft geleverd, merkt de Raad andermaal op dat het aan de asielzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het de taak van de asielinstanties is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Van een 'gedeelde bewijslast' kan derhalve slechts sprake zijn in de mate de betrokkene voldoende medewerking verleent en waarheidsgetrouwe en coherente verklaringen aflegt. *In casu* dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker zijn identiteitsdocumenten achterhoudt bij vrienden in Frankrijk, hij ongeloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot de redenen waarom hij zijn land van herkomst ontvlucht is en de personen die hem problemen aandoen, terwijl van hem minstens verwacht kan worden dat hij middels een coherent en waarachtig relaas aantoont dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

In zoverre verzoeker nog artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geschonden acht, dient vooreerst te worden opgemerkt dat het KB van 11 juli 2003 gewijzigd werd door het KB tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 augustus 2010. Het nieuwe artikel 27 heeft dezelfde strekking en luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen:

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de asielzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de asielzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren."

Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn asielaanvraag niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4.1. Daargelaten de vaststelling dat de bestreden acte geen verwijderingsmaatregel inhoudt, stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoekende partij legt. Artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Derhalve kan verzoeker niet volstaan met de blote bewering dat hij in geval van terugkeer naar Mongolië een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan een in artikel 3 EVRM bedoelde behandeling om aan te tonen dat genoemd artikel zou zijn geschonden. Immers gelet op de ongeloofwaardigheid van het door hem opgediste relaas, toont verzoeker op generlei wijze aan dat hij in Mongolië wordt vervolgd of gevisieerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij in geval van terugkeer naar Mongolië het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet uitmaakt. Er zijn derhalve evenmin redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.4.2. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Mongolië actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Mongools machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

In zoverre verzoeker nog laat gelden dat het verbod van willekeur betekent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om zodoende te komen tot een weloverwogen besluit, wijst de Raad erop dat het de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratieve bevoegdheid.

2.6. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de

vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

K. DECLERCK